

Než zmáčkne Nikola Schebestiková spoušť, o svém snímku přemýšlí

Autor: Martin Kůs

OPAVA – S Nikolou Schebestikovou, za několik týdnů posluchačkou druhého ročníku studia oboru Audiovizuální tvorba na Ústavu bohemistiky a knihovnictví Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, jsme se během končícího akademického roku potkávali často. Byla na řadě akcí, přednášek a workshopů, které se na půdě Slezské univerzity konaly. Pokaždé při tom držela v rukou fotoaparát. Proto snad ani nepřekvapí, že tentokrát jsme ji potkali opět ve společnosti fotografie – bylo to ve třetím patře obchodního centra Nová Karolina v Ostravě na výstavě snímků redakčních fotografů deníku Mladá Fronta Dnes.

Nikola se po maturitě rozhodovala, co dál. Lákala ji sociologie, už proto, že ráda pracuje s lidmi. Ale ani fotografie nezůstala čerstvou absolventkou fotografické střední úplně zapomenuta. V Opavě ji oslovil obor, který připravuje budoucí filmaře -dokumentaristy. „Dokumenty mám ráda jako takové, jak filmové, tak fotografické, navíc jejich příprava umožňuje i pracovat s lidmi. Natočit

nějaký sociální dokument bylo pro mne velké lákadlo. Nakonec jsem tedy poslala do Opavy několik svých prací včetně videí a byla jsem přijata,“ vzpomíná na dobu více než před rokem Nikola.

Studium v prvním ročníku přineslo Nikole jedno překvapení. Nijak se netají tím, že zpočátku pro ni bylo moc teoretické, že čekala více toho praktického. Ale postupně pochopila, k čemu všechny ty přednášky o žurnalistice, jazyku a dalším jsou. „Až v průběhu studia mi došlo, že když jednou budu chtít natočit nebo nafotit nějaký dokument či cokoli jiného, je třeba umět také dobře mluvit a psát, mít jasno, jaké žánry jsou, jak je využít a jak je kombinovat. Začalo mne bavit i psaní, přestože jsem dříve napsala jen něco málo básniček, možná nějakou tu povídku, ale třeba i toto ve své profesi v budoucnu využiji a objeví se z mé strany v novinách nějaké zajímavé reportáže či reportáže jiných, doplněné mými fotografiemi,“ říká o svém studiu Nikola s tím, že se už přesto těší, až si v dalším roce vyzkouší něco více z praxe, třeba natáčet kamerou.

Když dostudovala střední fotografickou školu, dnes pro ni nezbytný fotoaparát dokonce odložila a nejméně rok na něj prakticky nesáhla. „Střední byla skvělá, dala nám mnoho, ale občas člověka znechutilo, že se musel podřídit autoritě a nemohl si až tak dalece prosadit své nápady. Je to jeden z důvodů, proč jsem si od focení potřebovala odpočinout a dát si pauzu,“ konstatuje Nikola. Vše se změnilo ve chvíli, když se hlásila na obor do Opavy. Opět vzala foťák do rukou a začala si dělat nejen reportáže z akcí svých spolužáků a o životě na univerzitě vůbec, ale fotila i portréty a jiné žánrové snímky. S vědomím, že je třeba využije při studiu, v budoucnu nebo se hodí někomu jinému. Tak třeba vznikl plakát divadelního spolku Dramkrou, který v červnu zval na premiéru hry Zítřka bylo líp.

Nikola má své fotografické ambice jasné. Ráda by se jednou fotografií živila, láká ji třeba reklama nebo módní fotografování. Oboje si už vyzkoušela a ohlasy byly velmi pozitivní, dokonce si i focením vydělala nějaké peníze. „Fotila jsem například módní kolekci pro firmu Steilmann, zkoušela jsem akty, portréty, fotila jsem zakázku i tady v Karolině. Jediné, co zatím odmítám, je focení svatby, nemám na takovou práci potřebné vybavení a tady přece jen neexistuje možnost opravy,“ popisuje Nikola, která prázdniny využívá mimo jiné k brigádě, kterou si vydělává na nový blesk.

[Prohlédněte si snímky Nikoly na jejím facebookovém profilu](#)

Kdyby jí dnes někdo nabídl prostor na výstavě, má sice co ukázat, ale žádnou svoji nejoblíbenější fotografii nebo sérii fotek, kterou by chtěla vystavit, prozatím nemá. „Pokud bych měla vystavovat, chtěla bych, aby expozice měla nějaké téma, kterým bych mohla lidi oslovit. Nedávno jsem byla na výstavě Dity Pepe, která představuje

životy žen v různých situacích a prostředích. Ukazuje je takové, jaké jsou, ale současně dělá experiment. Tím, že je oblékne do různých oblečení a umístí na různá místa, mění nejen jejich výraz, ale často i celou osobnost. To mne zaujalo, už proto, že se její snímky pohybují na okraji sociologie nebo reportáže, které mne zajímají," vyznává Nikola. Podobným stylem prý nafotila svoji maturitní práci, kdy si vybrala téma zahrádek a zahradničení. „To mne bavilo, chodila jsme za lidmi na jejich zahrádky, povídali jsme si, já přitom fotila,“ říká studentka, která Ditu Pepe považuje za jeden ze svých vzorů.

Mezi další její inspirace patří práce Josefa Sudka či Františka Drtikola, kteří dokonale propojují sociální téma s melancholií a snovostí. Z moderních současníků ji zaujal třeba brněnský Jan Zemánek, zajímavě experimentující se světlem, ve světě pak obdivuje Jaime Ibarru. Sleduje časopisy, navštěvuje výstavy, prohlíží fotografické weby. Také Nikola ukázky svých fotografií vystavuje na facebooku. „Třeba si mne tam někdo všimne a nabídne mi nějakou zajímavou práci,“ uvažuje o své budoucnosti.

Ta by se podle ní měla ubírat audiovizuálním směrem, buď jako autorka filmových dokumentů, nebo jako fotografa. „Mohu každému, kdo má fotografické ambice jen říci, ať neváhá a jde do toho. Je to sice boj, myslím, že konkurence fotografů je velická, ale když bude mít dobré nápady, nebude se bát být kreativní a nezůstane stát někde v koutku, šanci se prosadit má každý,“ vzkazuje nerozhodným Nikola.

Při práci s fotografií je pro Nikolu důležitý nejen námět, ale také místo focení. „Já nemám moc možností fotit v ateliéru, a tak preferuji exteriér. Nemusím ale moderní a fotograficky profláknutá místa, miluji staré stavby. Při portrétování je zde úžasný kontrast lidí a poničených staveb. Ráda fotím v přírodě, nicméně občas musím vzít za své dané podmínky, které si lidé stanoví,“ přiznává. Proto už fotila například v zámeckém parku zámku v Kravařích, patřícím mezi hodně "ofocená" místa.

Nikola na střední prošla všemi základy fotografování. Seznámila se tak i s prací s fotografickým filmem. Odesla si jednu dobrou vlastnost, kterou dnes, v době trhu zaplaveného každému dostupnou digitální technikou, mnozí postrádají: o svých fotkách přemýšlí předem a nedohání

pak vše v počítači. „Než zmáčknou spoušť, přemýšlím o tom, jak pořídit snímek trochu jinak, jak mu dát to, co od něj chci. I když teď také preferuji digitální zrcadlovku, nejsem ten, kdo nafotí stovky obrázků bez koncepce,“ říká Nikola. Netají se však tím, že použít kinofilm nebo větší filmový formát pro ni není nic cizího, stejně jako práce s počítačem. Občas jí ale přece jen chybí práce v temné komoře. „Vybavení pro temnou komoru sice doma mám, ale takovou provizorní, to znamená nejprve přeměnit naši

 koupělnu ve fotografickou laboratoř. Ráda bych si proto pořídila skener negativů a zutilkovala materiál, který mám doma,“ svěřuje se. Digitální fotoaparát jí vyhovuje v rychlosti práce a možnosti experimentování při postprodukci. To je prý důležité zejména při zakázkách.

Fotografování, třeba i to na univerzitě, je pro Nikolu jakási vnitřní potřeba. Když už nemá u sebe zrcadlovku, je v její kabelce malý kompakt. Má v sobě zakořeněné, že ojedinělost okamžiku je třeba zadokumentovat a zachovat ji do chvíle, kdy se k ní vrátí.

Bc. Martin Kůs, vztahy s veřejností

Slezská univerzita v Opavě

Olbrichova 25, 746 01 Opava

telefon: 739 720 126, e-mail: martin.kus@slu.cz

Slezská univerzita v Opavě vznikla po listopadu 1989 nejprve jako dvě fakulty Masarykovy univerzity v Brně a následně Zákonem České národní rady z 9. července 1991 pak z těchto dvou fakult vznikla Slezská univerzita se sídlem v Opavě. Jedná se o veřejnou vysokou školu sídlící v Opavě a Karvině. V současné době má čtyři součásti: Filozoficko-přírodovědeckou fakultu v Opavě, Obchodně podnikatelskou

 *fakultu v Karviné, Fakultu veřejných politik v Opavě a Matematický ústav v Opavě.
Na ústavech, katedrách a specializovaných pracovištích univerzity v současnosti
studuje na osm tisíc posluchačů.*
Více o univerzitě a dění na ní najdete na www.slu.cz a www.inoviny.slu.cz